

opusdei.org

Audiència. L'Any de la Fe. Es va fer home

Audiència del Papa Benet XVI del 9 de gener: “Déu no es va quedar en les paraules, sinó que ens va indicar com viure, compartint la nostra mateixa experiència, llevat del pecat”.

08/01/2013

Estimats germans i germanes,

En aquest temps nadalenc ens aturem un cop més en el gran misteri de Déu que va baixar del seu cel per entrar en la nostra carn. En Jesús,

Déu es va encarnar, es va fer home com nosaltres, i així ens va obrir el camí cap al seu cel, cap a la comunió plena amb Ell.

En aquests dies ha ressonat repetides vegades en les nostres esglésies el terme «encarnació» de Déu, per expressar la realitat que celebrem al Nadal: el Fill de Déu es va fer home, com recitem en el credo. Però, què significa aquesta paraula central per a la fe cristiana? Encarnació deriva del llatí «*incarnatio*». Sant Ignasi d'Antioquia -finals del segle I- i, sobretot, sant Ireneu van usar aquest terme reflexionant sobre el pròleg de l'evangeli de sant Joan, en especial sobre l'expressió: «El Verb es va fer carn» (Cf. *Jn* 1, 14). Aquí, la paraula «carn», segons l'ús hebreu, indica l'home en la seva integritat, tot l'home, però precisament sota l'aspecte de la seva caducitat i temporalitat, de la seva pobresa i contingència. Això per dir-nos que la

salvació portada pel Déu que es va fer carn en Jesús de Natzaret toca l'home en la seva realitat concreta i en qualsevol situació en què es trobi. Déu va assumir la condició humana per guarir-la de tot allò que la separa d'Ell, per permetre'ns dir, en el seu Fill unigènit, el nom d'«Abbà, Pare» i ser veritablement fills de Déu. Sant Ireneu afirma: «Aquest és el motiu pel qual el Verb es va fer home, i el Fill de Déu, Fill de l'home: perquè l'home, entrant en comunió amb el Verb i rebent d'aquesta manera la filiació divina, arribés a ser fill de Déu»(Adversus haereses, 3, 19, 1: PG 7, 939, cf. Catecisme de l'Església catòlica, 460).

«El Verb es va fer carn» és una d'aquelles veritats a les quals estem tan avesats que gairebé ja no ens sorprèn la grandesa de l'esdeveniment que expressa. I efectivament en aquest període nadalenc, en què aquesta expressió

es repeteix sovint en la litúrgia, de vegades s'està més atent als aspectes exteriors, als «colors» de la festa, que al cor de la gran novetat cristiana que celebrem: quelcom absolutament impensable, que només Déu podia obrar i on podem entrar només amb la fe. El *Logos*, que està al costat de Déu, el *Logos* que és Déu, el Creador del món (cf. *Jn* 1, 1), per qui van ser creades totes les coses (cf. 1, 3), que ha acompanyat i acompanya els homes en la història amb la seva llum (cf. 1, 4-5, 1, 9), es fa un entre els altres, estableix el seu estatge entre nosaltres, es fa un de nosaltres (cf. 1, 14). El concili Vaticà II afirma: «El Fill de Déu... va treballar amb mans d'home, va pensar amb intel·ligència d'home, va obrar amb voluntat d'home, va estimar amb cor d'home. Nascut de la Verge Maria, es va fer veritablement un de nosaltres, en tot semblant a nosaltres excepte en el pecat» (const. *Gaudium et spes*, 22).

És important llavors recuperar la sorpresa davant aquest misteri, deixar-nos embolcallar per la grandesa d'aquest esdeveniment: Déu, el veritable Déu, Creador de tot, va recórrer com a home els nostres camins, entrant en el temps de l'home, per comunicar-nos la vida (cf. 1 Jn 1, 1-4). I no ho va fer amb l'esplendor d'un sobirà, que sotmet amb el seu poder el món, sinó amb la humilitat d'un infant.

Voldria posar en relleu un segon element. Al Nadal, sovint, s'intercanvia algun regal amb les persones més properes. Pot ser un gest realitzat per costum, però generalment expressa afecte, és un signe d'amor i d'estima. En la pregària sobre les ofrenes de la missa de mitjanit de la solemnitat de Nadal l'Església prega així: «Accepta, oh Senyor, la nostra ofrena en aquesta nit de llum, i per aquest misteriós intercanvi de regals

transformeu-nos en Crist, el vostre Fill, que va ressuscitar l'home al teu costat a la glòria». La idea del regal, llavors, és al centre de la litúrgia i ens duu a la consciència el regal original del Nadal: en aquesta nit santa, Déu fent-se carn, volia ser un regal per als homes, es va lliurar per nosaltres; Déu va fer el regal del seu Fill únic per nosaltres, va prendre la nostra humanitat per donar-nos la seva divinitat. Aquest és el gran regal. Fins i tot no és important que un regal sigui car o no; els que no poden donar una mica d'ells mateixos, sempre donen molt poc. De fet, de vegades es cerca només reemplaçar el cor i el compromís de donar-se un mateix amb els diners, amb coses materials. El misteri de l'Encarnació significa que Déu no ho ha fet: no ha donat quelcom, sinó que ha lliurat el seu Fill unigènit. Aquí trobem el model del nostre donar, perquè les nostres relacions, sobretot

les més importants, són impulsades pel do gratuït de l'amor.

Voldria oferir una tercera reflexió: el fet de l'Encarnació, de Déu que es fa home com nosaltres, ens mostra el realisme inaudit de l'amor diví.

L'obrar de Déu, en efecte, no es limita a les paraules; és més, podríem dir que Ell no es conforma amb parlar, sinó que es submergeix en la nostra història i assumeix sobre si el cansament i el pes de la vida humana. El Fill de Déu es va fer home veritable, va néixer de la Mare de Déu, en un temps i en un lloc determinats, a Betlem durant el regnat de l'emperador August, sota el governador Quirí (cf. *Lc* 2, 1-2); va créixer en una família, va tenir amics, va formar un grup de deixebles, va instruir els Apòstols per continuar la missió, i va acabar el curs de la seva vida terrenal a la creu. Aquesta manera d'obrar de Déu és un fort estímulo per interrogar-nos

sobre el realisme de la nostra fe, que no s'ha de limitar a l'àmbit del sentiment, de les emocions, sinó que ha d'entrar en allò concret de la nostra existència, ha de tocar la nostra vida de cada dia i orientar-la també de manera pràctica. Déu no es va quedar en les paraules, sinó que ens va indicar com viure, compartint la nostra mateixa experiència, llevat del pecat. El catecisme de sant Pius X, que alguns de nosaltres estudiarem quan érem joves, amb la seva essencialitat, davant la pregunta: «Què hem de fer per viure segons Déu?», dóna aquesta resposta: «Per viure segons Déu hem de creure les veritats per Ell revelades i observar-ne els manaments amb l'ajuda de la seva gràcia, que s'obté mitjançant els sagraments i la pregària». La fe té un aspecte fonamental que afecta no només la ment i el cor, sinó tota la nostra vida.

Proposo un darrer element per a la vostra reflexió. Sant Joan afirma que el Verb, el *Logos*, estava des del principi amb Déu i que tot ha estat fet per mitjà del Verb i res d'allò que existeix s'ha fet sense ell (cf. *Jn* 1, 1-3). L'evangelista fa una clara al·lusió al relat de la creació que es troba en els primers capítols del llibre del Gènesi, i el rellegeix a la llum de Crist. Aquest és un criteri fonamental en la lectura cristiana de la Bíblia: l'Antic i el Nou Testament s'han de llegir sempre junts, i a partir del Nou s'obre el sentit més profund de l'Antic. Aquell mateix Verb, que existeix des de sempre amb Déu que Ell mateix és Déu i per mitjà del qual i en vista del qual tot ha estat creat (cf. *Col* 1, 16-17), es va fer home: el Déu etern i infinit s'ha submergit en la finitud humana, en la seva criatura, per reconduir l'home i tota la creació vers Ell. El catecisme de l'Església catòlica afirma: «La primera creació troba el seu sentit i

la seva culminació en la nova creació en el Crist, la resplendor de la qual supera la de la primera "(núm. 349). Els Pares de l'Església han comparat Jesús amb Adam, fins a definir-lo «segon Adam» o l'Adam definitiu, la imatge perfecta de Déu. Amb l'Encarnació del Fill de Déu té lloc una nova creació, que dóna la resposta completa a la pregunta: «Qui és l'home?». Només en Jesús es manifesta completament el projecte de Déu sobre l'ésser humà: Ell és l'home definitiu segons Déu. El concili Vaticà II ho reafirma amb força: «Realment, el misteri de l'home només s'aclareix en el misteri del Verb encarnat ... Crist, el nou Adam, manifesta plenament l'home al mateix home i li descobreix la grandesa de la seva vocació» (const. *Gaudium et spes*, 22; cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, 359). En aquell nen, el Fill de Déu que contemplem per Nadal, podem reconèixer el rostre autèntic, no només de Déu,

sinó l'autèntic rostre de l'ésser humà. Només obrint-nos a l'acció de la seva gràcia i cercant seguir-lo cada dia, realitzem el projecte de Déu sobre nosaltres, sobre cadascun de nosaltres.

Estimats amics, en aquest període meditem la gran i meravellosa riquesa del misteri de l'Encarnació, per deixar que el Senyor ens il·lumini i ens transformi cada vegada més a imatge del seu Fill fet home per nosaltres.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
lany-de-la-fe-es-va-fer-home/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-lany-de-la-fe-es-va-fer-home/)
(05/04/2026)